

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ στους ΟΤΑ

Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΕΩΝ & Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ Σ. Κ.

Οι αναδιαρθρώσεις που συντελούνται στην καπιταλιστική Οικονομία και στο ίδιο το κράτος, σφραγίζουν το τέλος μιας ολόκληρης περιόδου μετά τον Β' Π.Π. Μοναδικός στόχος η απρόσκοπτη κίνηση και κερδοφορία του κεφαλαίου με την ένταση της εκμετάλλευσης.

Ότι σήμερα Θεωρείται εμπόδιο σε αυτό τον στόχο πετιέται στο περιθώριο.

Ζούμε μια περίοδο πλήρους ανατροπής όλων των εργασιακών κατακτήσεων και δικαιωμάτων, που δεν έχει να κάνει με μία περίοδο που έχει απλά δυσκολίες.

Οι κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων (με σοσιαλδημοκρατικό οικουμενικό ή συντηρητικό μανδύα), μέσα από τον λεγόμενο εκσυγχρονισμό οικοδόμησαν ένα κράτος απόλυτο εκφραστή των συμφερόντων του κεφαλαίου που όλες λειτουργίες του βρίσκονται στην υπηρεσία των δυνάμεων της «ελεύθερης αγοράς».

Νέα πεδία δράσης ανοίγονται για το κεφάλαιο στους ιδιωτικοποιημένους τομείς δραστηριότητας που εκχωρεί το κράτος σε ιδιώτες. Μέσα από τις αναδιαρθρώσεις περνάνε και όλα τα μέτρα ανατροπής του συνόλου των εργασιακών σχέσεων. Παράλληλα όμως δυναμώνουν ορισμένες λειτουργίες του κράτους (αστυνομία-δικαιοσύνη- στρατός) για να θωρακίσουν με νέα κατασταλτικά μέτρα τις οικονομικές και κοινωνικές αλλαγές που προωθούν.

Το τρίπτυχο των αλλαγών που προωθούν είναι

ΑΠΑΛΛΑΓΗ του κράτους από οποιαδήποτε οικονομική επιβάρυνση κοινωνικών τομέων (υγεία-παιδεία πρόνοια-πολιτισμός κ.λ.π.).

ΕΚΧΩΡΗΣΗ στους ιδιώτες όσων τομέων (φιλέτα) μπορούν να αναπτύξουν κέρδος για το κεφάλαιο.

ΣΥΡΡΙΚΝΩΣΗ δικαιωμάτων και κατακτήσεων των εργαζόμενων, γιατί επιβαρύνουν τον προϋπολογισμό και αποτελούν βαρίδι στην ανεμπόδιστη κίνηση του κεφαλαίου.

Ο ΧΩΡΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΟΠΙΚΗΣ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

Ένας κρίκος περάσματος και βασικό μοντέλο αυτών των αλλαγών αποτελεί το τοπικό κράτος (η λεγόμενη αυτοδιοίκηση), που αναλαμβάνει πλέον την λειτουργία βασικών τομέων κοινωνικού χαρακτήρα μέσα από την ανταποδοτικότητα και την πλήρη επιχειρηματικότητα. Όσοι τομείς δεν παρουσιάζουν κερδοφορία εκχωρούνται στην Τ.Α. για να μεταφερθεί το κόστος λειτουργίας στα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Με τις αλλαγές που προωθούνται με ταχύτητα νομοθετημάτων στο χώρο της Τ.Α., την εφαρμογή δεκάδων προγραμμάτων που εκπορεύονται από Κέντρα της Ε.Ε., η ΤΑ. έχει γίνει ένα ευρύτατο πεδίο δράσης ανατροπής των εργασιακών σχέσεων στο δημόσιο τομέα.

Στον κλάδο μας σήμερα υπάρχει ένα ισοδύναμο τμήμα εργαζόμενων που βιώνει τις νέες εργασιακές σχέσεις και που συνεχώς διογκώνεται συμπαρασύροντας προς τα κάτω και το τμήμα της «μονιμότητας».

Στον αντίποδα αυτού του νέου πλαισίου εργαζόμενου στον δημόσιο τομέα, το κράτος προωθεί και την δημιουργία ενός νέου μικρότερου τμήματος υψηλόβαθμων στελεχών (μάνατζερ, γεν. Διευθυντές, ελεγκτές), αποκομμένου από το υπόλοιπο τμήμα με ξεχωριστούς μισθούς και ειδικά προνόμια, που τους προορίζει για θεματοφύλακες των αλλαγών που προωθούνται.

Με αυτόν τον τρόπο θα δυναμώνει από δω και πέρα η διαστρωμάτωση στο χώρο του δημόσιου, που η έκταση και το βάθος που θα πάρει είναι ακόμα απροσδιόριστη. Τα πρώτα σημάδια βέβαια είναι ορατά.

Το τοπίο αλλάζει δραματικά και στο χώρο του δημοσίου χωρίς να υπάρχει στοιχειώδης αντίδραση από το συνδικαλιστικό κίνημα. Η γοργή προώθηση της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης, με την επικράτηση του νεοφιλελευθερισμού, την σημαντική υποχώρηση της ταξικής γραμμής σε ιδεολογικό-πολιτικό επίπεδο, έστρωσε το έδαφος της προσαρμογής και της ενσωμάτωσης. Οι τάσεις αντίστασης και χειραφέτησης βρίσκονται σε διαρκή υποχώρηση.

Η τάση ενσωμάτωσης και προσαρμοστικότητας εντείνουν και βαθαίνουν την κρίση στο συνδικαλιστικό κίνημα του δημόσιου.

Αν θεωρήσουμε ότι το συνδικαλιστικό κίνημα ήταν πάντα ένας μοχλός πίεσης για την βελτίωση ή τουλάχιστον την μη χειροτέρευση της θέσης μας, σήμερα όλο και περισσότερο αποκτά τα χαρακτηριστικά της ενσωμάτωσης και της υποταγής.

Η ηγεσία του παραδομένη ιδεολογικά και πολιτικά στον νεοφιλελευθερισμό δεν μπορεί και δεν θέλει να εκφράσει συνολικά τις ανάγκες της εργαζόμενης πλειοψηφίας. Οι λόγοι αυτής της στάσης τους έχουν να κάνουν με πολιτικά και κοινωνικά αίτια. Κοινωνικά γιατί αυτή η ηγεσία εκφράζει το νέο στρώμα που δημιουργούν οι αλλαγές στο κράτος, πολιτικά γιατί αποτελούν φορείς της νεοφιλελεύθερης διαχείρισης του καπιταλισμού, με την υποστήριξη όλων των ιδεολογημάτων περί εκσυγχρονισμού, νέας Οικονομίας, ανταγωνισμού και νέων δυνατοτήτων της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης.

Αυτή η ηγεσία όσο πάει και εκφράζει όλο και λιγότερους, τους υποτιθέμενους «εξασφαλισμένους», μόνιμους με σταθερή δουλειά (αν και αυτό δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα) και όχι βέβαια τους περιπλανώμενους της μαύρης εργασίας, των 4ωριτών των ωρομισθίων, των με δελτίο παροχής ανασφάλιστων υποαπασχολούμενων, με μισό μισθό μισή ζωή νέους εργαζόμενους στο δημόσιο τομέα.

Το επίσημο γραφειοκρατικό κρατικοδίαιτο σ.κ. έχει γίνει εκολαπτήριο για τα μελλοντικά στελέχη του συστήματος της, διαθέτοντας μια πολύ καλή προϋπηρεσία σαν αργόμισθα επαγγελματικά στελέχη.

Το Κίνημα των εργαζόμενων στο Δημόσιο δεν έχει να περιμένει τίποτα από αυτούς.

Ψευδαισθήσεις δεν μπορεί να έχει και για τις πάλαι ποτέ δυνάμεις του αγωνιστικού ρεφορμισμού που περιχαρακωμένες πίσω από μια ιδιότυπη καθαρότητα και με την ψευδεπίγραφη γραμμή της λαϊκής συμμαχίας και οικονομίας σε ένα μελλοντικό ερμαφρόδιτο καπιταλιστικό-λαϊκό κράτος, επιδιώκει να εξαργυρώσει σε ψήφους την διαφορετικότητά του.

ο διαχωρισμός που προωθούν μέσα στο κίνημα, με την δραστηριότητα του ΠΑΜΕ στην ουσία διασπά την ενότητα δράσης στην βάση στους χώρους δουλειάς. Η λογική ή με Το ΠΑΜΕ ή είσαι με τους άλλους, τείνει να πάρει στοιχεία οργανωτικού διαχωρισμού χωρίς να προωθείται μια γραμμή ιδεολογικού ξεκόματος από την αστική επιρροή και ιδεολογία, που έχει ανάγκη σήμερα το κίνημα. Η αναγωγή κάθε αριστερής διαφορετικής γραμμής σαν εχθρό του κινήματος, η άρνησή του για έναν πραγματικό ουσιαστικό

συντονισμό δράσης από τα κάτω και η άρνηση Κοινής δράσης για σοβαρά ζητήματα, οδηγούν στο συμπέρασμα ότι η οποιαδήποτε δραστηριότητα τους δεν έχει να κάνει με τις πραγματικές σημερινές ανάγκες των εργαζόμενων και του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, αλλά κύρια με έναν ιδιότυπο σεχταρισμό που υποτάσσει τα πάντα στο Κόμμα.

ΤΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ

Για να αντιμετωπισθεί αυτή η ζοφερή πραγματικότητα και να μπορέσουμε στοιχειωδώς και με αποτελεσματικότητα να οργανώσουμε την απάντησή μας χρειάζεται να οικοδομηθούν οι παρακάτω προϋποθέσεις:

1. Ενότητας του συνδικαλιστικού κινήματος(μισθωτοί-μόνιμοι περιπλανώμενοι της μαύρης εργασίας-άνεργοι αλλοδαποί) σε στόχους και οργάνωση.
2. Ανατροπής των προωθούμενων αναδιαρθρώσεων που οδηγούν σε απολύσεις, νέες στρατιές ανέργων και Κατάργηση της σταθερής δουλειάς.
3. Πάλης για ενιαία μόνιμη δουλειά για όλους.
4. Αλληλεγγύης μεταξύ όλων των τμημάτων του συνδικαλιστικού κινήματος.

Η οικοδόμηση ενός τέτοιου συνδικαλιστικού Κινήματος πρέπει να στηρίζεται στην πιο βαθιά δημοκρατική λειτουργία όλων των οργάνων. Πρέπει να έχει αφετηρία τις συνελεύσεις και να στηρίζεται στην αρχή ότι όλες οι αποφάσεις θα παίρνονται από κάτω, χωρίς αναθέσεις και εξουσιοδοτήσεις.

Χρειαζόμαστε ένα σ.κ. δημοκρατικό στην λειτουργία του, ταξικό στους στόχους του, ανεξάρτητο στην δράση του, ενωτικό και μαζικό που θα διεκδικεί όλα όσα θεωρεί αναγκαία για την ζωή των εργαζόμενων και που τίποτα το ανθρώπινο δεν του είναι ξένο. Μόνο ένα τέτοιο κίνημα, είναι ικανό να παλέψει και για μικρό βελτιώσεις και μεταρρυθμίσεις.

Η δυναμική ενός τέτοιου σ.κ. θα μπορέσει να αγκαλιάσει τους στόχους και τα αιτήματα του νέου τμήματος των εργαζόμενων που ζει την μαύρη κακοπληρωμένη ανασφάλιστη εργασία και να τα συνδέσει με τα αιτήματα της μόνιμης υπαλληλίας.

Σε αυτή την κατάσταση, θεωρούμε αναγκαία όσο ποτέ άλλοτε την ύπαρξη μιας πολιτικό-συνδικαλιστικής κίνησης, με βαθύτερα πολιτικά χαρακτηριστικά που θα είναι σε θέση να παλεύει σε όλους τους χώρους ιδιωτικού-δημόσιου και ευρύτερου δημόσιου τομέα.

Μια τέτοια κίνηση, δεν μπορεί να είναι ως αποτέλεσμα προσθαιρέσεων, παζαρεμάτων και συμβιβασμών, προκειμένου να καταλήγει σε θέσεις, αλλά καρπός της κατανόησης των μηχανισμών κίνησης της ίδιας της τάξης και της κοινωνίας με βάση την μέχρι σήμερα εμπειρία από την δράση μας στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα.

Με έναν τέτοιο τρόπο θα μπορούμε να κατακτάμε θέσεις εργατικής πολιτικής, θα δυναμώνουμε την επίδρασή μας στις εξελίξεις που συντελούνται στο πεδίο της ταξικής πάλης.

Μια τέτοια βαθύτερη πολιτική ενοποίηση, έχει αναφορά σε ένα μεγάλο δυναμικό αγωνιστών που δραστηριοποιούνται μέσα στα εργατικά σχήματα και τις συσπειρώσεις.

ΣΤΟΧΟΙ ΚΑΙ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΦΕΤΙΝΗ ΧΡΟΝΙΑ

Η δράση μας αυτή την περίοδο, ιδιαίτερα μετά την κυβερνητική αλλαγή, τις επιπτώσεις της Ολυμπιάδας τους και το κλίμα μιας ατέρμονης αναμονής που διαπερνά το μεγαλύτερο Τμήμα της κοινωνίας, χρειάζεται να επικεντρωθεί στην αντιστροφή ακριβώς αυτού του κλίματος. Απαιτείται πρώτα απ' όλα σοβαρή ιδεολογική δουλειά για τις

δυνατότητες που υπάρχουν να ανατρέψουμε επιλογές και σχεδιασμούς που χειροτερεύουν την Θέση μας σαν εργαζόμενους. Μια πορεία που Θα ακολουθεί απλά τις κινήσεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας στην πεπατημένη των προηγούμενων χρόνων, με μια απεργία σήμερα άλλη μία τον Δεκέμβρη με αφορμή τον προϋπολογισμό και μετά ο καθένας με το μαγαζάκι του θα είναι καταστροφική.

Θα χρειαστεί να βρούμε εκείνους τους κρίκους που θα πυροδοτήσουν το φυτίλι για αγώνες(π.χ. την έξαρση της ακρίβειας με αφορμή τα καύσιμα και τις αυξήσεις κοροϊδία που σχεδιάζουν, την παρατεινόμενη ομηρία των συμβασιούχων με τις εκατοντάδες απολύσεις σε δημόσιο ιδιωτικό τομέα και τις σχεδιαζόμενες απολύσεις στις ΔΕΚΟ (π.χ. ΟΤΕ) την ανεργία και τις νέες προσλήψεις 13000 με 4ωρο στο Δημόσιο). Με βάση αυτούς τους κρίκους να διατυπώσουμε και να προβάλλουμε συγκεκριμένα αιτήματα για την φετινή χρονιά που να μπορούν να συσπειρώσουν τον κόσμο της δουλειάς. Ακόμα η διατύπωση κοινών αιτημάτων σε διαφορετικούς χώρους μπορεί να δημιουργεί συνθήκες συντονισμού και να στριμώχνει τα πράγματα για ενιαία δράση.

Ένα πλαίσιο αιτημάτων , που μπορεί να ανταποκριθεί στην σημερινή κατάσταση πρέπει να περιλαμβάνει τους μισθούς και τις αυξήσεις, τις εργασιακές σχέσεις και τις γενικευμένες ιδιωτικοποιήσεις τομέων του δημόσιου τομέα.

ΓΙΑ ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΙΣΘΟΥΣ

Διεκδικούμε ένα ενιαίο μισθό, χωρίς κατηγοριοποιήσεις και επιδόματα που Θα ανταποκρίνεται στις σύγχρονες πραγματικές ανάγκες μιας αξιοπρεπούς διαβίωσης, με γενναία αύξηση των μισθών, έτσι που Κανένας μισθός ή μεροκάματο να μην είναι κάτω από τα Ι 200

Να απαιτήσουμε αλλαγή του πλαισίου της καρικατούρας των συλλογικών συμφωνιών (στο Δημόσιο) και να απαιτήσουμε γνήσιες συλλογικές διαπραγματεύσεις, σε όλα τα επίπεδα. Η ΑΔΕΔΥ να υπογράφει την ΣΣΕ με τα κατώτερα και οι Ομοσπονδίες να διαπραγματεύονται και να υπογράφουν τις κλαδικές συμβάσεις που Θα περιλαμβάνουν το σύνολο των αιτημάτων. Οι ΣΣΕ καλύπτουν όλους τους απασχολούμενους στο Δημόσιο ή τους κλάδους και' έχουν εφαρμογή για όλους, ανεξάρτητα της σχέσης εργασίας. Στοιχείο διαμόρφωσης των μισθών να μην αποτελεί μόνο το πτυχίο και το είδος σπουδών, αλλά και το αντικείμενο δουλειάς (ιδιαίτερα των εργαζόμενων στα Βαρέα ανθυγιεινά επαγγέλματα).

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Κόντρα στην επιχειρούμενη κατάργηση της σταθερής δουλειάς και την επέκταση της μερικής απασχόλησης στο δημόσιο, να απαιτήσουμε

ΜΙΑ ΕΝΙΑΙΑ ΣΤΑΘΕΡΗ ΣΧΕΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ.

Κατάργηση του θεσμού των εκτάκτων και όλων των άτυπων μορφών εργασίας, με την ποινικοποίηση της ανασφάλιστης εργασίας.

Μονιμοποίηση των συμβασιούχων, ανεξάρτητα από το Διάταγμα απάτη που οδηγεί σε απολύσεις.

Αυτή ειδικά την περίοδο πρέπει να δυναμώσει η πάλη για την ανατροπή πρόσληψης των 13000 4ωριτών με την απαίτηση μόνιμης δουλειάς. Συνολικά αλλά και σε κάθε χώρο να ανοίξει μέτωπο.

Παλεύουμε για την θεσμοθέτηση του 5ημερου με ελεύθερο Σαββατοκύριακο, συνεχές ωράριο και αποφασιστική μείωση του ημερήσιου και εβδομαδιαίου χρόνου εργασίας.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Στο νέο σχεδιαζόμενο ξεφόρτωμα όλων εκείνων των κοινωνικού χαρακτήρα υπηρεσιών, με όποια ψήγματα «κοινωνικού» κράτους υπήρχαν να αντιπαρατεθούμε και να ανατρέψουμε την εκχώρηση τους. Οι νέες εκχωρήσεις ιδιωτικοποιήσεις θα επιβαρύνουν το σύνολο των εργαζόμενων στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα και συμβάλλουν μόνο στην απρόσκοπτη κίνηση του κεφαλαίου για την ένταση της εκμετάλλευσης.

Με αυτή τη λογική και ένα συνεκτικό πρόγραμμα διεκδικήσεων μπορούμε να συντονισθούμε και να βρούμε κοινά βήματα δράσης στο συνδικαλιστικό κίνημα.

ΟΚΤΩΒΡΗΣ 2004